

Sygn. akt: II AKa 350/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący :	SSA Helena Kubaty
	SSA Wiesław Kosowski (spr.) SSO del. Marcin Ciepela
Protokolant :	Magdalena Bauer

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Mysłowicach Piotra Kądzeli**

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 roku sprawy

1. **K. C.** s. J. i E.

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne;

2. **R. B.** s. B. i H.

ur. 15 września 1962 roku w Z.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k.;

3. **A. O.** s. C. i J.

ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 14 marca 2016 roku, sygn. akt XVI K 55/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz oskarżonych R. B. i A. O. kwoty po 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nich kosztów zastępstwa adwokackiego z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO del. Marcin Ciepiela SSA Helena Kubaty SSA Wiesław Kosowski

Sygn. akt II AKa 350/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 14 marca 2016r., w sprawie o sygn. akt XVI K 55/15 uniewinnił oskarżonego K. C. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., które miało polegać na tym, że w okresie od 1 do 15 czerwca 2000 r. w M. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w R. i spółkę z o.o. (...) w G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, przy czym:

- w dniu 1 czerwca 2000 r. poprzez wprowadzenie w błąd zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w osobach prezesa zarządu A. D. oraz członka zarządu B. B. co do możliwości i zamiaru dostarczenia do tej spółdzielni okien, drzwi i tarcicy łącznej wartości 2.000.000 zł nie mając zamiaru ani też możliwości wywiązania się z przedmiotowego zobowiązania doprowadził zarząd wymienionej spółdzielni do niekorzystnego rozporządzenia jej mieniem w postaci zaliczki na poczet dostawy w kwocie 540.000 zł., którą odebrał nie wywiązując się ze zobowiązania

- w dniu 15 czerwca 2000 r. poprzez wprowadzenie w błąd zarządu firmy (...) sp. z o.o. w G. w osobie prezesa zarządu Z. A. i prezesa W. K. co do możliwości i zamiaru dostarczenia okien i drzwi o wartości 6.000.000 zł doprowadził zarząd tej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki na poczet dostawy w kwocie 675.000 zł, które odebrał nie wywiązując się ze zobowiązania, a mienie wyłudzone było znacznej wartości.

K. C. został również uniewinniony od zarzutu popełnienia występku z art. 284 §2 k.k., który miał polegać na tym, że w okresie od marca do maja 2001r.

w K. działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. i A. O. przywłaszczył sobie powierzone mu pieniądze w kwocie 43.280 zł w ten sposób, że jako współwłaściciel(...)

w K. przy ul. (...) w wymienionym wyżej okresie po potrąceniu z pensji członków Pracowniczej Kasy Zapomogowo Pożyczkowej Zakładów (...)

w K. tj. M. B., A. B., J. B. (1), J. B. (2), Ł. B., J. G., P. G., M. H. A. H., A. J., G. J., S. J., J. K. (1), J. K. (2), B. K., H. K., R. K., A. K., A. L., K. M., M. M., P. M. (1), P. M. (2), P. P., W. M., L. P., T. P., E. P., M. P., S. P., J. P. (1), A. R., T. S., E. S., A. S., A. T., A. W.,

i D. W. składek oraz rat pożyczek w łącznej kwocie 43.280 zł nie przekazał tych pieniędzy na konto bankowe PKZP i mimo żądań Zarządu PZKP zwrotu przedmiotowych pieniędzy nie zwrócił ich czym działał na szkodę członków PKZP Zakładów (...) w K.

Omawianym wyrokiem Sąd Okręgowy uniewinnił także R. B. i A. O. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 284 §2 k.k., które miało polegać na tym, że w okresie od marca do maja 2001r. w K. oskarżeni ci działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z K. C. przywłaszczyli sobie powierzone im pieniądze w kwocie 43.280 zł w ten sposób, że jako współwłaściciele (...) przy ul. (...)

w wymienionym wyżej okresie po potrąceniu z pensji członków Pracowniczej Kasy Zapomogowo Pożyczkowej Zakładów (...) w K. tj. M. B., A. B., J. B. (1), J. B. (2), Ł. B., J. G., P. G., M. H. A. H., A. J., G. J., S. J., J. K. (1), J. K. (2), B. K., H. K., R. K., A. K., A. L., K. M., M. M., P. M. (1), P. M. (2), P. P., W. M., L. P., T. P., E. P., M. P., S. P., J. P. (1), A. R., T. S., E. S., A. S., A. T., A. W., i D. W. składek oraz rat pożyczek w łącznej kwocie 43.280 zł nie przekazali tych pieniędzy na konto bankowe PKZP i mimo żądań Zarządu PZKP zwrotu przedmiotowych pieniędzy nie zwrócili ich czym działali na szkodę członków PKZP Zakładów (...) w K..

Kosztami postępowania, stosownie do treści art. 632 pkt 2 k.p.k., obciążono Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżyciel publiczny zaskarżając go w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych. W złożonej apelacji podniósł on zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mającego wpływ na jego treść, a polegającego na uznaniu, że oskarżony K. C. swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion występku z art. 286 §1 k.k. w zw.

z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz występku z art. 284 §2 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza treści zeznań świadków A. D., Z. D. i L. G. prowadzą do wniosków przeciwnych,

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mającego wpływ na jego treść, a polegającego na uznaniu, że oskarżeni R. B. i A. O. swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion występku z art. 284 §2 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza treści zeznań świadka L. G. prowadzi do wniosków przeciwnych.

Stawiając te zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Sąd I instancji zgromadził w sprawie pełny materiał dowodowy, w żadnej mierze nie wymagający poszerzenia ani też uzupełnienia. Brak zresztą w tym zakresie zarzutów ze strony apelującego. Żadnych zastrzeżeń nie budzi również dokonana ocena zgromadzonych dowodów, która jest zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. To doprowadziło do prawidłowych ustaleń faktycznych i nie sposób się zgodzić z podniesionymi w tym zakresie zarzutami oskarżyciela publicznego, co więcej jawią się one, jako oczywiście bezzasadne.

Prokurator stawia zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, jednak nie wskazuje na błędy w rozumowaniu sądu, czy to w zakresie logicznego rozumowania, czy też zgodności z doświadczeniem życiowym.

		Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy - na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji. (patrz m.in. wyrok s.apel. we Wrocławiu z dnia 9
--	--	---

marca 2016r., II AKa 41/16, wyrok s.apel.

w Krakowie z dnia 9 marca 2016r., II AKa 316/15, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 3 września 2014r., II AKa 263/14).

Sąd I instancji przeprowadził wobec oskarżonych K. C., R. B. i A. O. postępowania dowodowe w zakresie, w jakim zostało mu to zalecone przez Sąd Apelacyjny. Przeprowadzone dowody poddał wnikliwej i kompleksowej ocenie odpowiadającej dyspozycjom określonym przez art. 7 k.p.k. Nie sposób zarzucić w tym zakresie jakichkolwiek uchybień, o czym świadczy także fakt, iż skarżący w swym środku odwoławczym de facto nie potrafił wskazać żadnych nieprawidłowości, ograniczając się tylko do głoślownej polemiki z prawidłowymi ustaleniami organu orzekającego.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu stawianego K. C.,

a mianowicie zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. słusznie Sąd meriti wskazał, iż brak jest dowodów świadczących o winie oskarżonego. Trzeba bowiem pamiętać, iż przestępstwo oszustwa jest występkiem o charakterze kierunkowym. Sprawcy należałoby wykazać, iż w chwili zawierania umowy wprowadził w błąd pokrzywdzonego działając w celu doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Tym czasem w przypadku Spółdzielni Mieszkaniowej (...) towar w postaci okien o wartości co najmniej 400 000 zł został wydany tej firmie, a dalszą część wpłaconej zaliczki była zwracana w formie przelewów gotówkowych od grudnia 2000 r. do kwietnia 2001r. Nie

sposób w takim działaniu dopatrzeć się po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego i kierunkowego doprowadzenia strony przeciwnej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Nie można również przy tej ocenie pominąć okoliczności podpisania przez K. C. z M. K. reprezentującym SM (...) 8 listopada 2001r. umowy w sprawie realizacji zadań inwestycyjnych w G.. Gdyby rzekomy pokrzywdzony czuł się oszukany działaniami oskarżonego z czerwca 2000r. to nie podpisywałby z nim kolejnej umowy w rok później. Sąd meriti wyraźnie też wskazał dlaczego nie oparł się w zakresie poczynionych w tej materii ustaleń na zeznaniach A. D. i Z. D.. W pełni należy zgodzić się z argumentacją zawartą w pisemnych motywach orzeczenia, a dotyczącą powodów, jakie legły u podstaw odmówienia wiarygodności zeznaniom tych osób.

Odnosnie działania oskarżonego na szkodę firmy (...) sp. z o.o. w G. sytuacja nie tylko przedstawia się analogicznie, tzn. 156 000 zł z przekazanej zaliczki, firma (...) zwróciła pokrzywdzonemu, co świadczy o braku zamiaru, ale co w tym przypadku najistotniejsze K. C. nie podpisywał z firmą (...) przedmiotowej umowy. Nie miał bowiem po temu stosownych uprawnień. Prowadził tylko negocjacje, jako księgowy, zatrudniony w (...) w oparciu o umowę o pracę.

W tym przypadku prokurator nie był w stanie wskazać, jakiegokolwiek dowodu, który miałby świadczyć, iż K. C. w dniu 15 czerwca 2000 r. poprzez wprowadzenie w błąd zarządu firmy (...) sp. z o.o. w G. w osobie prezesa zarządu Z. A. i prezesa W. K. co do możliwości i

zamiaru dostarczenia okien i drzwi o wartości 6.000.000 zł doprowadził zarząd tej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki na poczet dostawy w kwocie 675.000 zł, które odebrał nie wywiązując się ze zobowiązania.

Podobnie w odniesieniu do zarzutów postawionym K. C., R. B. i A. O. popełnienia przestępstwa z art. 284 §2 k.k. słusznie Sąd meriti uznał, iż brak jest dowodów świadczących o winie oskarżonych.

	<p>Pamiętać należy, że strona podmiotowa przestępstwa z art. 284 k.k. polega na umyślności, wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego, postępowania z cudzą rzeczą jak właściciel i sprawcy musi towarzyszyć zamiar zatrzymania mienia bez żadnego tytułu prawnego. Niezbędna jest tu świadomość, że rozporządza się cudzą rzeczą.</p>
--	--

Strona podmiotowa przestępstwa z 284 k.k. ma charakter kierunkowy; sprawca musi działać w ściśle określonym celu, którym

jest przywłaszczenie cudzej rzeczy (mienia). Nie wystarcza, że sprawca godzi się na możliwość przywłaszczenia. Niezbędnym dla przypisania mu przywłaszczenia jest, by tego chciał, by to było jego celem.

Jak w pełni prawidłowo ustalił Sąd meriti oskarżeni wprawdzie nie odprowadzali pieniędzy na rachunek PKZP, ale jak jednoznacznie wynika to z zeznań księgowej J. P. (2) pieniędzy tych faktycznie nie było. Fakt był odnotowywany w formie papierowej, ale w rzeczywistości środki finansowe nie znajdowały się w dyspozycji firmy. Co więcej, jak się pojawiały na rachunku Zakładów (...) to dokonano przelewów na rzecz PKZP w łącznej kwocie 16 655 zł w okresie od 29 maja do

31 grudnia 2001r. Nie sposób więc zasadnie twierdzić, że oskarżeni przywłaszczyli pieniądze na szkodę pokrzywdzonych skoro pieniędzy tych faktycznie nie było. Ponadto nie wykazano im zamiaru kierunkowego zatrzymania mienia bez żadnego tytułu prawnego. Wręcz przeciwnie fakt dokonania wpłat w okresie od 29 maja do

31 grudnia 2001r., czy też wydanie części pracowników w ramach rekompensaty za szkodę okien z magazynów spółki świadczy właśnie o braku takowego zamiaru po stronie oskarżonych.

W tej sytuacji zaskarżony wyrok, jako w pełni prawidłowy został utrzymany w mocy.